

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευριστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ετησίαν . . . δρ. 8,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος > > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουλίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 34

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Τούτο δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνη. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διεπέρασε τοὺς φεγγίτας, ἐνῶ συγχρόνως τὸ σκάφος ἤρχισε νὰ ταλαντεύεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀρκετὰ ἰσχυροῦ σάλου. Ὁ Τρόμος εἶχεν ἀναδύσῃ.

Ἦδυνήθη νὰ ἐξέλθω καὶ νὰ σταθῶ πλησίον τοῦ δίσκου. Τὸ πρῶτον μου βλέμμα ἐστράφη πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

Θύελλα ἀνῆρχετο ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ, βαρέα σύννεφα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀντηλλάσσοντο ζωηραὶ ἀστραπαὶ. Καὶ ἀντήχουν ἤδη οἱ κρότοι τῆς βροντῆς, ἐπὶ μακρὲν ἐπαναλαμβανόμενοι ἀπὸ τὰς ἡχοὺς τοῦ ἀπείρου.

Ἐξεπλάγην, ἐτρόμαξα μᾶλλον διὰ τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ θύελλα αὕτη ἐπλησίαζεν εἰς τὸ ζενίθ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐν πλοῖον θὰ εἶχε καιρὸν νὰ συστείλῃ τὰ ἱστία του διὰ νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπ' αὐτῆς πλησίον, — τόσον ταχεῖα καὶ ὀρμητικὴ ἦτο ἡ ἐπιδρομή.

Ἐξαίφνης ὁ ἄνεμος ἐξαπελύθη μετ' ἀνηκούστου μανίας, ὡς ἐὰν εἶχε διαρρήξῃ τὸν ἀτμῶδὴ ἐκεῖνον φραγμόν. Καὶ ἀμέσως ἡ γέροθι τρικυμία φοβερά. Ἀγρία κύματα, ἀφρισμένα καθ' ὅλον τὸν μῆκος, ἐκάλυπτον ἄλλεπάλληλα τὸν Τρόμον. Ἐὰν δὲν συν-

εκρατούμην στερεῶς ἀπὸ τὸ δρύφακτον, θὰ μ' ἐσάρωναν τὰ κύματα αὐτὰ τὰ λυσσαλέα.

Ἐν μόνον μέσον σωτηρίας ὑπῆρχε : νὰ μεταβληθῇ τὸ πλοῖον εἰς ὑποβρύχιον. Ὡς ἐπανεύρισκε τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν ὑπὸ τὰ ὕδατα, εἰς βάθος ὁ-

λίγων μόνον ποδῶν. Τὸ νὰ ψηφῇ τὴν μανίαν τῆς ἐπανεστατημένης ἐκείνης θαλάσσης ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον, θὰ ἦτο ὡς νὰ ἐπεζήτηε τὴν καταστροφὴν του.

Ὁ Ροβῆρος ἐστέκετο ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἐπόθεν ἀνέμενα τὴν διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν θαλαμίσκον μου. Ἡ διαταγὴ αὕτη δὲν ἐδίδετο. Καὶ οὐδεμίαν ἐγένετο προπαρασκευὴ διὰ τὴν κατάδυσιν.

Μὲ ὀφθαλμὸν εἴπέρ ποτε φλογερώτερον, ἀπαθὲς πρὸ τῆς θυέλλης ἐκείνης, ὁ κυβερνήτης ἐκύτταζεν ἐμπρὸς του, ὡς νὰ τὴν ἠτένιζε περιφρονητικῶς, γνωρίζων ὅτι οὐδένα διέτρεχεν ἐξ αὐτῆς κίνδυνον. Ἐν τούτοις ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ βυθισθῇ ὁ Τρόμος χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, καὶ ὁμως ὁ Ροβῆρος δὲν ἐφαίνετο διόλου ἀποφασισμένος νὰ προβῇ εἰς τοὺς ἀναγκαίους χειρισμούς.

Ὅχι ! διετῆρει τὴν περιφρονητικὴν του στάσιν, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἐν τῇ ἀκάμπτῳ ἀλαζονείᾳ του, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ὑπεράνω καὶ ἐκτὸς τῆς ἀνθρωπότητος !... Βλέπων αὐτὸν εἰς τὴν στάσιν αὐτήν, ἐσυλλογίζομην, ὅχι ἄνευ φρίκης, μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο πράγματι ἐν φαντασίᾳ, ὑπεράνθρωπος, δραπετὴς τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου !

Ἰδοὺ ποῖαί λέξεις ἐξήλασαν τότε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἠκούσθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συριγμῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κρότων τοῦ κεραυνοῦ :

« Ἐγώ... ὁ Ροβῆρος... Ροβῆρος ὁ Κοσμοκράτωρ ! »

« Ὁ Τρόμος εἶχε κεραυνοβοληθῇ... » (Σελ. 278, στ. β').

Ἐκαμε σημεῖον, τὸ ὁποῖον ὁ Τούρνερ καὶ ὁ σύντροφός του ἐνόησαν... Ἦτο διαταγή, καί, ἀδυστάκτως, οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι, τρελλοὶ ὅσον καὶ ὁ κυβερνήτης των, τὴν ἐξετέλεσαν.

Ἀναπετάσας τότε τὰς μεγάλας τοῦ πτέρυγας, ὁ Τρόμος ἀνυψώθη, ὅπως εἶχεν ἀνυψώθῃ καὶ ἄνωθεν τοῦ καιαρράκτου τοῦ Νιαγάρα. Ἀλλ' ἂν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἀποφύγη οὕτω τοὺς στροβίλους τοῦ καιαρράκτου, αὐτὴν τὴν φορὰν εὐρέθη μέσα εἰς τοὺς στροβίλους τῆς τρικυμίας, ὅπου τὴν ἔφερεν ἡ ἄφρων τοῦ πτήσις.

Τὸ ἀερόπλοιο ἐπτατο ἐν τῷ μέσῳ μυρίων ἀστραπῶν, ἐν τῷ μέσῳ οὐρανοῦ πυρπολουμένου, διασχίζον τὰς ἐκτοφλωτικὰς ἐκείνας ἐκλάμψεις, μὲ κίνδυνον νὰ κατακεραυνωθῇ!

Ὁ Ροβήρος δὲν εἶχε μεταβάλλῃ διόλου στάσιν καὶ ὕφος. Μὲ τὸ πηδάλιον εἰς τὴν μίαν χεῖρα, μὲ τὴν λαβὴν τοῦ ρυθμιστήρος εἰς τὴν ἄλλην, ἐσπρωγνὲς τὴν μηχανὴν πρὸς τὸ κινδυνωδέστερον σημεῖον τῆς θυέλλης, ἐκεῖ ὅπου αἱ ἡλεκτρικαὶ κενώσεις ἀντηλλάσσοντο ζωηρότερον ἀπὸ νέφους εἰς νέφος.

Τὸ ἀερόπλοιο ἀνέβαινε. Αἱ πτέρυγές του ἐπληκτον τὴν ἀέρα μὲ τὴν λύσαν, ὥστε ἐκινδύνευαν νὰ ἐξαρθρωθῶν.

Ἐπρεπε νὰ ριφθῇ κανεὶς ἐναντίον τοῦ τρελλοῦ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ρίψῃ τὴν μηχανὴν του εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐναερίου ἐκείνης καμίνου!.. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ κανεὶς νὰ κατέλθῃ καὶ πάλιν, νὰ ζητήσῃ ὑπὸ τὰ ὕδατα τὴν σωτηρίαν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ οὔτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, οὔτε ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιράς!.. Ἐκεῖ, μόνον ἐκεῖ ἡδύνατο νὰ ναναιμῇ ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ τὴν λήξιν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου πολέμου τῶν στοιχείων.

Τότε ὅλα μου τὰ ἐνστικτα ἐξηγέρθησαν καὶ μ' ἐκυρίευσεν τὸ πάθος τοῦ καθήκοντος. Ναί, ἦτο καθαρὰ παραφροσύνη ἄλλὰ πῶς νὰ μὴ συλλάβω τὸν κακοῦργον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς μου εἶχεν ἐπικηρύξῃ καὶ ὁ ὁποῖος ἡπείλει τὸν κόσμον ὀλέκλῃρον μὲ τὴν φοβερὰν του ἐφεύρεσιν, πῶς νὰ μὴ ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην!..

Ἦμην, ναί ἢ ὄχι, ὁ Στράκ, ὁ ἀρχιστυνόμος;..

Καί, λησμονῶν τοῦ εὐρισκόμην, μόνος ἐναντίον τριῶν, ἄνωθεν ἐνδὸς ὠκεανοῦ μανιδῶδες, ὥρμησα πρὸς τὴν πρύμνην, καὶ μὲ φωνὴν ἰσχυροτέραν ἀπὸ τὸν κρότον τῆς θυέλλης, ἐφώνεζα ἐπίπτων κατὰ τοῦ Ροβήρου:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σέ....

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελειώσω.

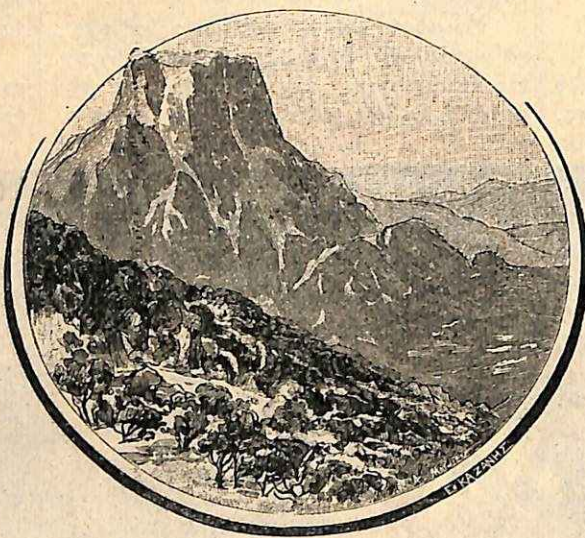
Ἐξάφνα ὁ Τρόμος συνεκλονίσθη ὡς νὰ τὸν ἐπληξῇ ρεύμα ἡλεκτρικόν. Ὁ ὅλος ὁ ὀργανισμός του ἐσεισθῇ, ὅπως σείεται ὁ ἀνθρώπινος ὑπὸ τὰς κενώσεις τοῦ ρευστοῦ. Πληγθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξαρτυσμοῦ τῆς, ἡ συσκευή διελύθη πανταχόθεν.

Ὁ Τρόμος εἶχε κεραυνωθῇ, καί, μὲ τὰς πτέρυγας του ἐξηρθρωμένας, μὲ τοὺς στροβίλους του σπασμένους, κατέπεσεν ἐξ ὕψους χιλίων ποδῶν εἰς τὰ τὰ βάθη τῆς μαινομένης θαλάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἐπιλόγος.

Ὅταν συνῆλθα, —ἀφοῦ ἔμεινα ἀναίσθητος, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πόσας ὥρας, —ἔμειλα ναυτῶν, τῶν ὁποίων αἱ φροντίδες μὲ εἶχον ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν,

Τὸ Γκρέητ-Ἀῦρο.

περιστοιχίζον τὴν κλίνην τοῦ θαλαμίσκου, ὅπου ἤμην ἐξηπλωμένος.

Παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου, εἰς ἀξιοματικὸς μὲ ἀνέκρινε, καί, ἐπανευρών τὴν μνήμην μου, ἡδυνήθην νὰ παντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

Τὰ εἶπα ὅλα, ναί, ὅλα... ἄλλ' ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι μὲ ἤκουσαν, ἐνόμισαν βεβαίως ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ κανένα δυστυχῆ, τὸ λογικόν τοῦ ὁποίου δὲν εἶχεν ἐπινέλθῃ μετὰ τῆς ζωῆς...

Εὐρισκόμην ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Ὁττάβα, διαπλέοντος τὸν Μεξικανικὸν κόλπον καὶ διευθυνομένου πρὸς τὴν Νέα Ὁρλεάνην. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐφευγε πρὸ τῆς θυέλλης, τὸ πλῆρωμα συναντήσαν τὴν σάνδα—λείψανον τοῦ ναυαγίου τοῦ Τρόμου, —ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡμὴν προσκεκολλημένους κ' ἐπάλαια πρὸς τὰ κύματα, μὲ διέσωσεν ἀναίσθητον ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐγὼ ἐσώθην, ἄλλ' ὁ Ροβήρος ὁ Κατακτητὴς καὶ οἱ δύο σύντροφοί του εἶχον τελειώσῃ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ κόλπου τὴν

τυχοδιωκτικὴν τὴν ζωὴν. Ὁ Κοσμοκράτωρ ἐγάθη διαπαντός, πληγθεὶς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ. τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ ψηφίσῃ εἰς τὴν ἀέρα, καὶ φέρων μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὕψος τὰς μυστικὰς τῆς θαυμασίας μηχανῆς του.

Μετὰ πέντε ἡμέρας, ἡ Ὁττάβα ἐφθάνεν ἀπέναντι τῶν ἀκτῶν τῆς Λούιζιάνας, καὶ τὴν πρωίαν τῆς 11 Αὐγούστου ἡκυροβόλει εἰς τὸ βάθος τοῦ λιμένος.

Ἀποχαιρέτησας τοὺς σωτήράς μου, ἀξιωματικούς καὶ ναύτας τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν τὴν φεύγουσαν διὰ τὴν Οὐασινγκτόνα, τὴν ἀγαπητὴν μου πατρίδα, τὴν ὁποίαν τσάκισ ἐχ' ἀπελπισθῇ ὅτι θὰ ἐπανεβλεπα ποτέ...

Κατ' ἀρχὰς μετέβην εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, ἐπειδὴ πρῶτον ἤθελα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κ. Οὐάρντ.

Φαντασθῆτε τὴν ἀπορίαν, τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ προισταμένου μου, ὅταν ἡ θύρα τοῦ γραφείου τοῦ ἡνίοχθῃ ἐνώπιόν μου!.. Μήπως δὲν εἶχε κάθε δικαίον νὰ πιστεύῃ, κατέπι τῆς ἐκθέσεως τῶν συντρόφων μου, ὅτι εἶχ' ἀπωλεσθῇ εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Ἐρίας;...

Τὸν ἐπληροφόρησα περὶ πάντων τῶν διατρεξάντων ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεώς μου, — τῆς καταδιώξεως τῶν καταδρομικῶν ἐπὶ τῆς λίμνης, τῆς ἀνυψώσεως τοῦ Τρόμου ὑπὲρ τὴν καιαρράκτην τοῦ Νιαγάρα, τῆς πτήσεώς του μέχρι τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου, τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, καὶ τῆς καταστροφῆς του εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικῶ, ὅπου ἔπεσε κεραυνωθολημένος.

Τότε μόνον ἔμαθεν ὁ κ. Οὐάρντ ὅτι ἡ μηχανή, ἡ δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Ροβήρου ἐκείνου ἡδύνατο νὰ κινήθῃ εἰς τὸν ἀέρα, ὅπως εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Καί, τῇ ἀληθείᾳ, ἡ κτήσις τοιαύτης μηχανῆς δὲν ἐδικαιολογεῖ πληρέστατα τὸν τίτλον τοῦ Κοσμοκράτορος, τὸν ὁποῖον ἀπέδιδεν εἰς ἑαυτὸν ὁ δημιουργός της;

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ δημοσία ἀσφάλεια θὰ ἡπειλεῖτο δι' αὐτοῦ, διότι τὰ μέσα τῆς ἀμύνης θὰ τῇ ἔλειπον πάντοτε. Ἀλλ' ἡ ἀλαζονεία, ἡ ὁποία κατελάμβανε τὸν παράδοξον ἐκείνον ἄνθρωπον, ὁλονὲν μεγαλητέρα, τὸν ἐξώθησεν ἐπὶ τέλους νὰ παλαίσῃ εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαιράς κατὰ τοῦ φοβερωτέρου τῶν στοιχείων, καὶ ἦτο θαῦμα πῶς κατώρθωσα νὰ ἐξέλθω σῶος καὶ ἀβλαβὴς ἀπὸ τὴν τρομερὰν καταστροφὴν.

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπίστευσε τὴν διήγησίν μου ὁ κ. Οὐάρντ.

— Τελος πάντων, ἀγαπητέ μου Στράκ,

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

Ἀγαθητοί μου,

ΡΑΦΑ, ἐνῶ τὰ κοριτσάκια μου παίζουν καὶ φλυαροῦν εἰς τὸ διπλὸν δωματίον. Τὶ ἀπλοῦστερον, ἔ;... Καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται τόσον ἀπίστευτον, ὥστε κάθε τόσο σκηνοῦμαι καὶ ἀνοίγω τὴν θύραν, ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶνε πράγματι αὐτά... Διότι, πρὸ ἐλίου ἀκόμη, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τὰ κοριτσάκια αὐτά, ποῦ παίζουν τώρα καὶ φλυαροῦν, ἐσφάδαζαν καὶ τὰ δύο εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Χάρου.

Ἄ, μὲ πόσον κόπον, μὲ πόσην ἀγωνίαν τάπεσπασαμεν!... Μὰς ἐλυτήθη ὁ Θεός καὶ ἔκαμεν ὥστε αἱ προσπάθειαι μας νὰ τελεσφορήσουν...

Γνωρίζετε τὴν θλίβεράν αὐτὴν ἱστορίαν. Τὴν διηγῆθην αἱ ἐφημερίδες, σὰς τὴν εἶπε προχθὲς μὲ δύο λόγια καὶ ἡ Διάπλασις. Τὰ κοριτσάκια μου ἐμοιράσθησαν ἐκεῖνο τὸ πρῶν μὲ τὴν θείαν των δύο πάστες, ποῦ ταῖς εἶχαμεν ἀγοράσῃ τὴν προηγούμενην νύκτα ἀπὸ ἐν Ζαχαροπλαστεῖον, κ' ἐδηλητηριάσθησαν καὶ αἱ τρεῖς!

Δὲν θὰ σὰς διηγῶ λεπτομερείας, διότι εἶνε πράγματι σπαραξικάρδιο. Ἀλλὰς τε, ὅτι καὶ ἂν σὰς ἔλεγα, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς δώσω πλήρη εἰκόνα τῆς ἀπεριγράφτου σκηνῆς καὶ νὰ σὰς κάμω νὰ φαντασθῇ τὴν αγωνίαν, τὴν σπαραγμὸν τῶν δυστυχῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν ἑαφνά, εἰς μίαν ὥραν, νὰ χάσουν καὶ τὰ δύο των παιδιὰ. Διὰ τοῦτο προτιμῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, διὰ μερικὰ γλυκίσματα. τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τ' ἀθηναῖκά Ζαχαροπλαστεῖα.

Περίεργα γλυκίσματα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἡ ὄψις των ἐλκυστικώτατη καὶ ἡ γεῦσις των θαυμασία. Τὰ τρώγετε ὅμως καὶ σὰς δίδουν τὸν θάνατον. Διότι ἔχουν μέσα των δηλητήριον. Ἐὰν δηλητήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀλλοιώνει οὔτε τὸ χρῶμα των, οὔτε τὴν ὁσμὴ των, οὔτε τὴν γλυκύτητά των. Ἰσχυρὸν δηλητήριον, τὸ ὁποῖον θὰ αἰσθανθῇ μόνον ἀφοῦ περάσῃ εἰς τὸ στομάχι σας καὶ εἰς τὸν ὀργανισμόν σας. Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; Δὲν εἶνε περίεργα τὰθηναῖκα γλυκίσματα;

Τὸ κρούσμα, τὸ ὁποῖον ἐσημειώθη εἰς τὸ σπίτι μας, δὲν εἶνε μοναδικόν. Πολλοὶ ἄλλοι ἐδηλητηριάσθησαν αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ πάστες, ἀναριθμητοὶ δὲ εἶνε

οἱ κατὰ καιροὺς δηλητηριασθέντες καὶ κινδυνεύσαντες, διότι τοὺς ἤλθεν ἡ ἀθῶα ἔρεξις νὰ ἐπισκεφθῶν ἐν Ζαχαροπλαστεῖον.

Ἡκούσατε ὅμως ποτὲ νὰ ἐδηλητηριάσθῃ κανεὶς ἀπὸ γλυκίσμα σπιτικόν; Ἐγὼ δὲν ἤκουσα. Ἀπεναντίας ἤξεύρω, ὅτι τὰ σπιτικά γλυκίσματα εἶνε ὀχι μόνον ὠραιότερα, εὐγεστότερα καί... εὐθυγότερα ἀπὸ τὰ πωλούμενα ἔξω, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἀκίνδυνα, πολὺ θρεπτικά καὶ οὐσιώδη, καὶ ἐπομένως ὑγιεινά, ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς λαίμαργος καὶ τὰ τρώγῃ μὲ μέτρον.

Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ περιορισθῇ κανεὶς μόνον εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ σπιτιοῦ του; Ἡ εὐκολία, βλέπετε, μὰς κάμνει νὰ καταφεύγωμεν συχνὰ εἰς τὰ δημόσια, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων, ἂν ὄχι ὅλα, εἶνε ἀσυνείδητα καὶ δηλητηριάζουν τὸν κόσμον. Διότι, καὶ ὅταν δὲν ἐπ' ἰσχυρὸν κινδύνος θανάτου ἀπὸ ἐν γλυκίσμα, μία στομαχικὴ διατάραξις εἶνε ἀσφαλὴς κατὰ τὰ ἐνεργήντα τοῖς ἐκείνῳ, —προπάντων τώρα τὸ καλοκαίρι, — γνωρίζετε δὲ ὅτι αἱ συχναὶ στομαχικαὶ διαταράξεις εἶνε ἱκαναὶ νὰ καταστρέψουν ἐπιτέλους τὴν ὑγίαν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ νὰ κάμουν τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Τὰ Ζαχαροπλαστεῖα μας μεταχειρίζονται κατὰ κανόνα ὑλικά κακῆς ποιότητος, καταφεύγουν εἰς χημικὰς σκευασίας, βλαπτικὰς, ἔχουν ἀτελεῖς τρόπους διατηρήσεως, καὶ χρησιμοποιοῦν διὰ νὰ γλυκίσματα τὰ ξηρὰ καὶ χαλασμένα των ὑπολείμματα.

Ἄλλην φορὰν δὲν ἦταν ἔτσι τὰ Ζαχαροπλαστεῖα. Ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἐργαστήρια καὶ καταστήματα, ἐβασίλευε μεγαλητέρα ἀγνότης καὶ εἰλικρίνεια. Ἦτος ἡ τέχνη ἦτο τότε μικροτέρα. Ἀλλ' ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ φάγῃ ἐν γλυκίσμα, ἔστω καὶ ἀτελέστερον τῶν σημερινῶν, ἢ ὀλιγώτερον στολισμένον καὶ λαμπρόχρωμον, ἀλλὰ χωρὶς κινδύνον νὰ θενήσῃ ἢ νὰ ποθάνῃ. Σήμερον βασιλεύει ὁ δόλος, ἡ ἀσυνειδησία, ἡ αἰσχροκέρδεια. Νὰ κερδίσῃ θέλει ὁ Ζαχαροπλάστης, καὶ ἂς χάσῃ ἐγὼ καὶ τὰ δύο μου παιδιὰ εἰς μίαν ὥραν. Ἄν ἡ Ζαχαρίνη τὸν συμφέρῃ καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ζαχαρὶν, βάζει Ζαχαρίνην ἂν εἶνε εὐθυγότερα ἀπὸ τὴν βανίλλιαν ἢ βανιλίνη, βάζει βανιλίνην ἂν τὰ φυτικά χρώματα εἶνε πολὺ ἀκριβά, μεταχειρίζεται χρώματα ἀνελίνης. Δὲν τὸν μέλει ἂν αὐτὰ εἶνε ἐπιβλαβή, δηλητηριώδη. Οὔτε ἔχει τύψιν συνειδήσεως νὰ ναναιμῇ τὰ εὐρωπαικὰ ὑπολείμματα του καὶ νὰ τοῦ τὰ πωλῇ ὡς φρέσκον γλυκίσμα, πρὸς 35 ἢ 40 λεπτά τὸ κομμάτι.

Αὐτὸ, ἀγαπητοί μου, δὲν σὰς φαίνεται κανὲν καὶ ἀνήθικον; Καὶ ὅμως εἶνε τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται,

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡΟΣ»

σχεδόν κατά κανόνα, ή νεωτέρα βιομηχανία των τροφίμων. Νοθεύει τὰ πάντα. Καί ἀντί τροφῆς, πωλεῖ δηλητήρια. Γλυκίσματα, τυριά, σαλτσιτσότα, βούτυρα, λίπη, σοκολάτες, όλα εἶνε νοθευμένα με οὐσίας ἐπιβλαβεῖς. Ἀφοῦ κατήχησε νὰ νοθεύουν τὸν καφὲν καὶ τὴν ζάχαριν! Ποῖον κίνδυνον διατρέχει ἡ δημοσία υἰγεία ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν νοθείαν τῶν τροφίμων! Ἄν ἡ βιομηχανία ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης θὰ ἐκλείψῃ!

Ἄλλ' ὅχι! δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀλλάξῃ μίαν ἡμέραν τὸ σύστημα τὸ ἀσυνείδητον καὶ ἀνῆθικον. Ἡ νέα γενεὰ θὰ εἶνε εὐσυνειδητοτέρα καὶ ἡθικωτέρα. Σεῖς ἔξαφνα, ἂν ἐγίνεσθε ζαχαροπλάσται, θὰ ἐκάμνατε ποτὲ γλυκίσματα με δηλητήρια; Ὁχι βέβαια! Θὰ ἐπρωτιμούσατε νὰ κερδίζετε ὀλίγη-τερα, παρὰ νὰ σκοτώνετε τὴν κόσμον!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ὑΠΟ L. LECOMTE]

Μοῦ ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μία ὠραία κληρονομία. Ἐνας φίλος τοῦ πατέρα μου, — τὸν ὁποῖον ποτὲ μοῦ δὲν εἶδα, — ἀγαθὸς ἄνθρωπος χωρὶς οἰκογένειαν, μὲ ἐκληροδότησε διὰ διαθήκης ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι, με τὰ ἐπιπλά του, εἰς ἐρημικὴν κάπως ἐξοχὴν, ἀνάμεσα δάσους καὶ θαλάσσης, — ποῦ ἦτο πρὸ πολλοῦ τὸνεῖρόν μου.

Ἀνέκαθεν ἀγαπούσα τὴν ἐξοχικὴν ζωὴν καὶ ἀπεστρεφόμενη τὴν διαμονὴν εἰς τὰς πόλεις, ὅπου ἡ κακολογία ἀποτελεῖ τὴν μόνην διασκέδασιν καὶ ὁ χρηματισμὸς τὴν μόνην ἀσχολίαν. Δὲν εἶχα γίνῃ καθαυτὸ μισάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀκόμη ἐπρωτιμούσα τὴν μοναξιάν, τοὺς μακρινοὺς περιπάτους, τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν ρεμβασμὸν... Ἐ, με τοὺς πιστοὺς αὐτοὺς φίλους — τὰ βιβλία, — με χαρακτῆρα φύσει εὐθυμον καὶ υἰγείαν λαμπράν, πούθενά δὲν εἴμφορεῖ κανεὶς νὰ στενοχωρηθῇ.

Ἄλλως τε εἰς τὸ Σαῖν-Φιάνκ δὲν θὰ ἤμουν ἐντελὼς μόνος. Θὰ εἶχα τὴν συντροφίαν τῆς γηραιᾶς μου Κάτελ, ἡ ὁποία με εἶχε μεγαλώσῃ, ἀντικαθιστῶσα πλησίον μου, ὅσα ἦτο δυνατόν, τὴν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀποθάνῃ φεῦ! καὶ οἱ δύο πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

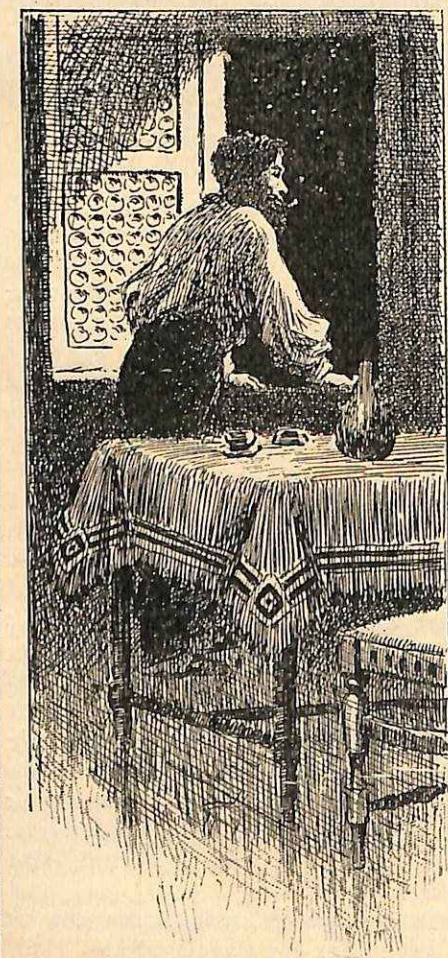
Ἡ καλὴ αὐτὴ Κάτελ, ἡ ὁποία εἶχε μάλιστα καὶ μικράν τινα περιουσίαν, δύο φορὰς ἡρνήθη νὰ ὑπανδρευθῇ, διὰ νὰ μὴ «μ' ἐγκαταλείψῃ». Ἡξεύρε νὰ με διασκεδάξῃ, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, με τὰ παραμῦθια τῆς ποῦ ἔλεγαν γιὰ νεράιδες, καὶ με τρομακτικὰς ἱστο-

ρίας ληστῶν, ὅπως σήμερον με τὰς ιδέας τῆς, κάποτε ἀλλοκότους. Δὲν ἐγρίνιαζε ποτὲ παρὰ μόνον ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ἥτο δὲ γνωστοτάτη εἰς ἀκτῖνα πέντε λευγῶν χάρις εἰς τὸ σκωττικὸν σάλι τῆς καὶ εἰς τὴν γιγαντιαίαν ὀμβρέλλαν τῆς, ἀπὸ βαμβακερὴν ὑφασμα πρασινοκίτρινον, ἡλικίας πενήντα ἐτῶν.

Τὸ σπιτάκι μας ἦτο μονόροφον, με δύο μόνον δωμάτια, τὸ ἰδικόν μου καὶ τῆς Κάτελ. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχωρούσε τὰ βιβλία μου, ἔβλεπε δὲ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πρὸς ἕνα ἀρκετὰ ὥραιον κήπον, πέραν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὁ Ὠκεανός, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ μόνου μας γείτονος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρκετὰ μεγάλη κατοικία εὐρίσκετο ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν παραθύρων μου, σκεπασμένων με κιστὴν καὶ αἰγύκλημα.

Ἐἶχαμεν λοιπὸν ἕνα γείτονα... Ἐφαίνετο ὀλίγον τι ἀγριάνθρωπος, διότι δὲν ἐξήρχετο ποτέ. Ἐνα μῆνα καὶ πλέον ἐκατοικοῦσα ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶ οὔτε μίαν φορὰν. Ἄν κάπου-κάπου δὲν ἐβγαίνεν εἰς τὴν αὐλὴν ὁ γέρον ὑπηρέτης του, θὰ ἐπίστευα ὅτι ἡ γειτονικὴ οἰκία ἦτο ἀκατοίκητος.

Ἐμαθα τὸ ὄνομα τοῦ παραδόξου ἀνθρώπου χάρις εἰς τὴν φλυαρίαν τῆς κα-

Ἐσηκώθηκα διὰ νὰ καπνίσω μίαν πίπαν εἰς τὸ παράθυρον... (Σελ. 280, στ. γ')

λῆς μου Κάτελ. Ἐνα πρωὶ ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ χωριὸν, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ νὰ ψωνίσῃ μερικά πράγματα, καὶ ἦτο καταφουρικισμένη.

Δὲν σὰς ἔφερα παρὰ λαρδί, αὐγὰ καὶ βούτυρο, μοῦ εἶπε. Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ οὔτε κόττα οὔτε κοτόπουλο. Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πωλήσουν οἱ μασκαράδες, οἱ ἄσταυροι!

«Ἀσταυροὶ» ἦτο μία ἀπὸ τὰς συνήθεις λέξεις τῆς Κάτελ. Καὶ ὅταν ἦτο φουρικισμένη, μετεχειρίζετο κάτι τέτοιες ποῦ μόνῃ αὐτῇ τὰς ἐννοοῦσε.

— Αὔριο θὰ πάω εἰς τὴν χώρα ἐξηκολούθησιν. Ἀλήθεια, ἔμαθα πῶς λέγονται οἱ δύο γείτονές μας. Ὁ ἀφέντης εἶνε βαρῶνος, ὁ βαρῶνος Ἐνορί, ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Ὁ ὑπηρέτης του, ναυτὴς ἄλλῃ φορὰ καὶ αὐτός, ὀνομάζεται Ἐφφλάμ. Εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι, λένε, μὴ δὲν δέχονται κανένα θαλασσοδουκὴν γέρον πού ζοῦνε τώρα εἰς τὴν μόνιά τους.

Καὶ με τὸ συμπέρασμα αὐτό, ἡ Κάτελ ἐπέταξε διαμιάς τὸ περίφημον σάλι τῆς καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐπέρασε κάμποσος καιρὸς χωρὶς νὰ ἐξηγνίσω περισσότερον τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἐξῆς τοῦ γείτονός μου βαρῶνου. Ἐκτὸς τῆς ἐκουσίας κθειρξέως του, δὲν μοι ἐφαίνετο νὰ διαφέρῃ πολὺ ἀπὸ τοὺς κοινούς τῶν ὀνητῶν.

Μίαν νύκτα ὅμως, ποῦ με κατεῖχεν ἀϋπνία, ἐσηκώθηκα διὰ νὰ καπνίσω μίαν πίπαν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ ὥρα θὰ ἦτο ἐνδεκάμισυ. Ἡ σελήνη ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν τῆς, ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ὁ αἶθριος οὐρανὸς ἐλαμποκοπούσεν ἀπὸ ἀστρα. Ἐμπρὸς μοῦ ἐσελάγιζαν οἱ ἀστερισμοὶ τῆς Δύρας, τοῦ Κύνου, τοῦ Δελφίνος, τοῦ Ὑδροχόου...

Τοὺς ἐθαύμαζα, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβλεπα καὶ πρὸς τὰ κάτω...

Ἀποτόμως, ἀλλὰ καὶ με προσοχὴν διὰ νὰ μὴ κάμνῃ κρότον, ἔκλεισα τὴν γρίλλαν τοῦ παραθύρου μου. Ὁ βαρῶνος Ἐνορί εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας του.

Βεβαίως διὰ νὰ πάρῃ ἀέρα...

Τὸν ἐκύτταζα με περιέργειαν, τὸν κατεσκόπευα, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι ἂν κάμνω ἢ ὀχι ἀδιακρίσιαν. Τὰ ὀλίγα ποῦ ἤξευρα δι' αὐτὸν ἐκινούσαν ζωηρὰς τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γείτων μου ἄρχισε νὰ βηματίζῃ ἐπάνω, κάτω, με βῆμα βραδύ, με τὸ κεφάλι σχυρμένον, με τὰ χέρια ὀπίσω. Ἐξαφνα ἐσήκωσε τὸ κεφάλι, ἔτεινε τὴν μίαν χεῖρα πρὸς τὴν σελήνην, ἡ ὁποία ἐσηκμάτιζε φωτεινὴν αὐλακα ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἔπειτα ἔπιασε τὸ μέτωπόν του καὶ με τὰς δύο χεῖρας, ἐνῶ τὸν συνεκλόνηζε ρῆγος.

Ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός...

Ἐπειτα ἐφάνη συνερχόμενος, ὡς ἄνθρωπος ἐξυπνῶν ἀπὸ ἐπιάλτην. Καὶ τὴν εἶδα νὰ πλησιάσῃ ἕνα πάγκον, παρὰ τὸν τοῖχον τῆς οἰκίας, καὶ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ. Ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ξανασηκωθῇ. Ἐπερίμενα ἕνα τέταρτον τουλάχιστον, καὶ βλέπων αὐτὸν πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀπεφάσισα νὰ ξαναπέσω εἰς τὸ κρεβάτι.

B.

Ἐπέρασαν μερικοὶ μῆνες.

Ἐνα πρωὶ, μόλις ἐξύπνησα, ἡ γραῖα Κάτελ ἦλθε πρὸς ἐμὲ ταραγμένη, — πρᾶγμα ἄλλως τε ποῦ τῆς συνέβαινε συχνά.

— Μπορέσατε λοιπὸν νὰ κοιμηθῇτε ἀπόψε, κύριε Ὑβῶν; με ἠρώτησε.

— Περίφημα, καλὴ μου Κάτελ, τῇ ἀπῆλθῃ μείδιῳ... Καὶ σὺ;...

— Ἐγώ! ἀνέκραξεν ἐγείρουσα τὰς χεῖρας με ὕψος ὀργίλης ἐκπλήξεως ἐγώ!... ἔπρεπε νὰ ἤμουν κουφή, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ με τέτοια φασαρία!

— Μὰ τί εἶνε; ἠρώτησα. Τί σοῦ συνέβη;

— Ἀχ, Θε μου!... Ἀχ, κύριε Ὑβῶν!... Ὁ βαρῶνος!... ὀργηνοῦσε καὶ ἀναστένανε εἰς τὴν αὐλὴν ὥρες ὀλόκληρες!...

— Μπᾶ; ἔκαμα συγκινημένος κάπως ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἶδῃσιν.

— Μάλιστα, μάλιστα... ἔπειτα, τὸν ἀκούγα κάθε τόσο νὰ λέῃ: «δύμισυ χρόνιο ἄχ!...» καὶ ἄλλα λόγια, ποῦ δὲν μπόρεσα νὰκούσω...

Εἶνε φοβερό!... Στοιχηματίζω πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐξόριστος!...

— Ἐξόριστος; ἀνέκραξα γελῶν. Μὰ ὅχι, καλὴ μου Κάτελ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἐξόριστος, ἀφοῦ ζῇ ἐδῶ, εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὸ σπῖτι του, τόσα χρόνια τώρα... Δὲν εἶνε ἐξόριστος!...

Ἡ Κάτελ δὲν ἐνόησε καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Τί ἔχει νὰ κάμῃ! ἐδήλωσε με πείσμονα χειρονομίαν· πάλι ὁ βαρῶνος αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος ποῦ δὲ μάρσσει καθόλου! Ὁ ἔχῃ κάμῃ κανένα κακούργημα, ἦ...

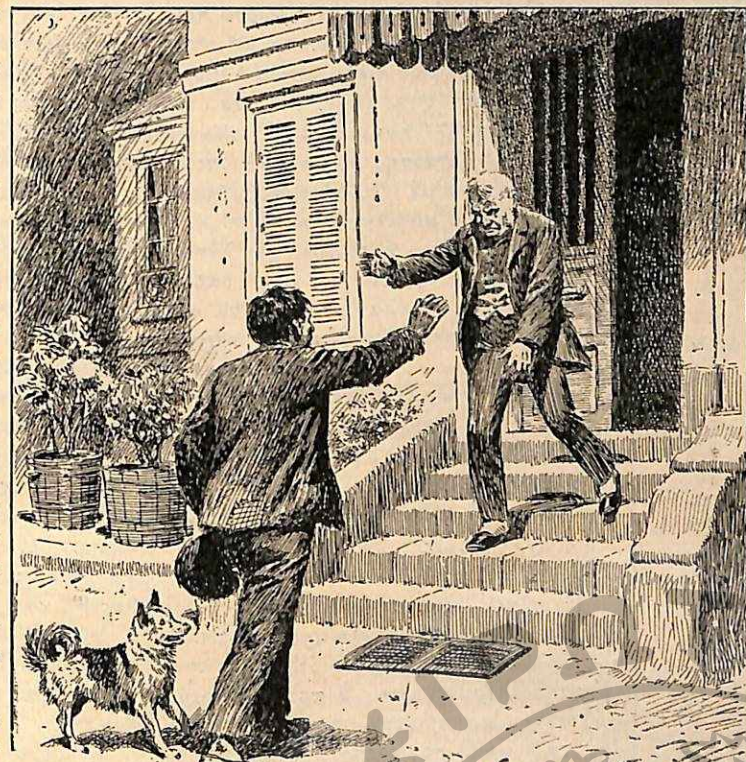
Γνωρίζων ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμω τὴν γηραιάν μου ὑπηρέτριαν νὰ λάξῃ γνώμην, δὲν ἐπέμεινα περισσότερον. Μοῦ ἦλθεν ὅμως ἐκτοτε ὁ πειρασμὸς νὰ κατασκοπεύω τὰ κινήματα τοῦ ἐξορίστου γείτονός μου.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ ἀπόγευμα, — χλιαρὸν ἀπόγευμα ἀνοίξεως, — περιπατῶν εἰς

τοὺς ἀγρούς, συνήντησα τὸν ἀγαθὸν ἱερέα τοῦ χωρίου, ὁ ὁποῖος ἐπίστρεφεν ἀπὸ μίαν καλύβην τῶν περιχώρων, ὅπου εἶχεν ἐπισκεφθῇ ἕνα ἀσθενῆ.

Ἀγαπούσα νὰ συνομιλῶ με τὸν ἱερέα αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὰς γνώσεις καὶ εἶχε ταξιδεύσῃ πολὺ. Ἀπὸ ἐπτὰ μηνῶν ποῦ ἐκατοικοῦσα ἐκεῖ, δὲν παρήρηγο ἐβδόμῃς χωρὶς νὰ συναντηθῶμεν καὶ νὰ φλυαρήσωμεν ὀλίγας ὥρας, πότε εἰς τὸ σπῖτι μου, πότε εἰς τὸ ἰδικόν του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἔφερα ἐπίτηδες τὴν συνομιλίαν εἰς τὰ θαλασσινὰ ταξείδια,

«Ἦκουσα καθαρά τὴν φωνὴν τοῦ βαρῶνου...» (Σελ. 281, στ. γ')

καὶ ἐπιτέλους ἀνέκραξα, ἀφοῦ ἐκαρδόκησα τὴν στιγμὴν σχεδὸν εἰκοσιεπτα τῆς ὥρας:

— Ἀλήθεια!... ἔχω γείτονα ἕνα πρῶν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ, καθὼς μοῦ εἶπαν. Καὶ μετὰξὺ μας, αἰδεσιμώτατε, — ὁ βαρῶνος Ἐνορί μοι φαίνεται πολὺ ιδιόρρυθμος ἄνθρωπος... Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπαντᾷ εἰς τὴν χαιρετισμὸν μου, κάθε φορὰν — σπανιότατα ἄλλως τε, — ποῦ θὰ τύχῃ νὰ συναντηθῶμεν... Τί ἰδεάν ἔχετε σεῖς;... μήπως εἶνε... λιγὸν χαλασμένο τὸ κεφάλι του;...

Ὁ γηραιὸς ἐφημέριος ἐφάνη στενοχωρηθεὶς κάπως ἀπὸ τὴν ἐρώτησίν μου καὶ με δισταγμὸν μοῦ ἀπάντησεν:

— Ὁ κύριος Ἐνορί δὲν εἶνε διόλου τρελλός... Εἶνε μόνον ἕνας ἄνθρωπος πολὺ-πολὺ δυστυχής... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ περισσότερα.

Καὶ μετ' ἀσημάντους τινὰς λέξεις

περὶ τοῦ καιροῦ, ὁ ὁποῖος ἠπεῖλει βροχὴν, ὁ ἱερεὺς μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἀπεμακρύνθη σιωπηλῶς.

Γ.

Δὲν ἦτο μόνον βροχὴ, ἀλλὰ φοβερά θύελλα, με χάλαζαν, με ἀστραπάς καὶ με βροντάς. Ἐξερράγη τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ διήρκεσεν ὀλοκλήρους ὥρας. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κλείσω μάτι εἰμὴ πολὺ ἀργά, ἐνῶ ἔξω ἐπιτεν ἀκόμη βροχὴ ραγδασιότη. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κρότου, τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν οἱ πίπτοντες κρουνοὶ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, ποῦ διεδέχθη κατέπιν τὴν βροχὴν, ἤκουσα καθαρά τὴν φωνὴν τοῦ βαρῶνου — βεβαίως ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ βαρῶνου, — ἡ ὁποία οὐρλιάζε:

— Ἀχ! αὐτὸς ὁ κεραυνὸς νὰ τὸν κάψῃ!

Συγχρόνως ὁ Ἐφφλάμ, ὁ ὑπηρέτης του, ἀπεκρίνετο:

— Μή, καπετάνιε μου!... ἡσυχάστε!... μῆπτε μέσα!... πηγαίνετε εἰς τὸ κρεβάτι σας! Ἐπειτα αἱ φωναὶ ἐσίγησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθην με ὄλον τὸν θόρυβον τῆς θύελλης.

Παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτοῦ μόνον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὅτι κατεσκόπευα κάποτε, καπνίζων τὸ βράδυ εἰς τὸν κήπὸν μου, χωρὶς ὁ μόνον ἀπὸ τὸν κήπον τοῦ γείτονός μου διὰ λεπτοῦ μόνον φράκτου.

Ὁ Ἐφφλάμ, κυνηγῶν σαλιγκάρια, ἐτερέτιζεν ἕνα τραγουδάκι τῆς πατρίδος του:

Ἡ στενὴ νῆς αὐτὴ ἡ μέρα
Ὁποῦ μένω ἐστὶ βροτιάνα
Ἡ καλὴ μου ἡ μητέρα
Φεύγει μὲ μὴ με ξεχάνῃ!

Ἐξαφνα βλασφημία ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶνου:

— Θὰ σωπάσῃς τέλος πάντων, παλῆσκυλο, καὶ θὰ ἔλθῃς μέσα; ἔ;

Ὁ Ἐφφλάμ δὲν ἀπεκρίθη, ἤκουσα ὅμως τὰ βήματά του συρόμενα πρὸς τὴν οἰκίαν.

Οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ Κάτελ δὲν εἶχαμεν ἀνταλλάξῃ ποτὲ λέξιν με τὸν βαρῶνον Ἐνορί, τὸν ἀλλόκοτον ἄνθρωπον. Ἐμελλεν ὅμως νὰ λάβωμεν γρήγορα βεῖγμα τῆς εὐγλωττίας του.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα τῶνόντι, ἡ Κάτελ, εἰς τὸν κήπον πάλιν, ὅπου ἐπεριπατοῦσα μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὸ σῦνηθες, μ' ἕνα βιβλίον εἰς τὸ χεῖρ, ἦλθε νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ δι' ἕνα ὀρνιθῶνα καὶ

δι' ένα περιστρεφόμενον, ή κατασκευή τῶν ὁποίων εἶχεν ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς προτε-
ραίας.

— Τί λέτε, κύριε ; μὲ ἠρώτησε.
— Γιὰ τί πρᾶγμα ;
— Λέτε νὰ τριγυρίσωμε μὲ κάγγελα
τὸ κοττέτσι ;
— Ὅπως ἀγαπᾷς, καλή μου Κάτελ.
Μὰ γιατί τόση προσύλαξι ;
— Μὰ... πῶς ; δὲν τὸ καταλαβαίνετε ;
γιὰ τοὺς κλέφτες τοὺς ἄσταυρους !...
(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΤΑ ΚΟΛΥΒΑ

Κτυπάει τοῦ Ψυχασάββατου
Βαρειά-βαρειά ή καμπάνα
Καί νυσταγμένους ὁ παπᾶς
Τὸν ὄρθρο τοῦ ἀρχινᾷ.
Στὸ φτωχικὸ της κοίτης
Ἄρρωστ' ή χήρα ή μάννα
Καί με παρὰ τὸν ξυπνοῦν
Τὰ δύο της ὄρφανά.

Σ' ένα τραπέζι ξύλινο
Δίχως κανένα ξάρτι
Ρηχὸ ένα πιάτο κόλυβα
Στὴ μέση καρτερεῖ,
Δίπλα τοῦ ἀνδρός της τ' ὄνομα
Σ' ένα συχωροχάρτι
Καί πάρα πέρα ένα μικρὸ
Πεντάγραφο κερὶ.

— Σύρτε, παιδιά, τὰ κόλυβα
Στὴν ἐκκλησιὰ τρεχᾶτοι
Ναῦρη ή ψυχὴ τοῦ δύστυχου
Πατέρα σας δροσιᾷ.
— Πεινᾶμε μάννα, δόσε μας
Πρῶτα νὰ φάμε κατὶ
Κ' ὕστερα πᾶμε τρέχοντας
Κ' εἰς τὸν ἐκκλησιᾷ.

— Ἀπ' τὸ καρβέλι τὸ στεγνὸ
Τρεῖς φέτες ἔχουν μείνει,
Φάτε τις δύο κι' ἀφίσετε
Σ' ἐμὲ τὴν πιὸ μικρή.
Κι' ἂν δὲν χορτάσετε μ' αὐτὲς
Φάτε, παιδιά, κι' ἐκείνη.
Εἶνε στεγνὰ τὰ χεῖλιν μου
Κ' ή γλώσσά μου πικρή.

Τρῶνε τις δύο, τρῶνε τις τρεῖς
Μ' ἀχόρταγο τὸ στόμα
Καί δὲν ἀφίνουν ψύχουλο
Νὰ πέσῃ χάμω ἐκεῖ.
— Μάννα, ἦταν λίγο τὸ ψωμί,
Μάννα, πεινᾶμε ἀκόμα,
Μάννα, πῶς θέλεις νάβγωμε
Στὸ δρόμο νηστικοί ;

Θωρεῖ ή φτωχὴ τὰ κόλυβα
Κι' ἄθελα ψιθυρίζει :
— Βουβάσου, πόνε, μέσα μου
Καί θλίψι περισσὴ !
Ἐδῶκα γὰ τὴ φέτα μου
Κι' ή πείνα με θερίζει,
Δόσε, πατέρα δύστυχε,
Τὰ κόλυβά σου ἐσὺ...

Κι' ἀπλόνοντας τρεμουλιαστά
Χλωρὸ κι' ἄσπρο χέρι
Παίρνει κι' ἀνάβει τὸ κερὶ
Μὲ θλιβερὴ καρδιά,
Μοιράζει κατὰ τὰ κόλυβα
Σὲ δύο μονάχα μέρη,
Καί λέει ἀναστενάζοντας :
Χορτάσετε, παιδιά !

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια).

— Δὲν εἶμαι τίποτε μεγάλο...εἶμαι
ή τελευταία σκλάβα τοῦ τόπου μου. Τί
λέγω ή τελευταία ;... Ἡ πιὸ ταπεινὴ, ή
πιὸ περιφρονημένη ἀπ' ὅλες. Γιατί ἔ-
καμα ἐγκλημα καί με κατεδίκασαν εἰς
θάνατον.

Ἐστάθη ὀλίγον καί ἔπειτα προσέθεσε :
— Καί τώρα ποῦ σοῦ ἐφάνησαν ποιά
εἶμαι καί τί μῖσος με κατατρέχει, τό-
ρα ποῦ ξεύρεις πῶς εἶμαι σκλάβα χωρὶς
ἀξία, καί πῶς γιὰ μένα δὲν θὰ σοῦ
δώσουν τίποτε, καμμιὰ τιμὴ, κανένα
πρᾶγμα, — θὰ παύσης πιά νὰ με περι-
ποιῆσαι καί νὰ με καλομεταχειρίζεσαι,
γιατί δὲν ἔχεις κανένα συμφέρον.

Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν περιλύπως
πρὸς τὸ μικρὸν ἀραπίπουλον, τὸ ὅποιον
ἔπαιζε με τὰ κάγγελα τοῦ φράκτου καί
ἔτεινε τὸ χεράκι του πρὸς τὴν αἰχμὰ-
λωτον :

— Δὲ θὰ φᾶς αὐτὴ τὴ γαλέττα μου,
δυστυχισμένον παιδί ! εἶπε· γιατί δὲν
ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ-μέσα
νὰ σοῦ τὴ φέρω, καί ὁ γίος τοῦ Γουμῆρη
δὲν θὰ ἐνοχληθῇ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ
μιὰ πτωχὴ σκλάβα σὰν ἐμέ.

Τὸ βασιλόπουλο δὲν ἀπεκρίθη...
Ἐγύρισε ὅμως, ἐσήκωσε τὸ ψωμί
ποῦ ἦτο χάμω, διεύθυνε πρὸς τὸ παιδί,
καί σκύψας τοῦ τὸ ἔβαλε εἰς τὸ χέρι του.
Ἐπειτα ἐπέστρεψε σιγὰ πρὸς τὴν αἰχ-
μάλωτον. Διὰ πρώτην φοράν ἐκείνη τὴν
ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον καί κατέπι τοῦ
εἶπε με μειδίαμα :

— Μὲ λένε Ὁ' Δάλια.
— Τὸ ἤξευρα, ἀπεκρίθη ἐκείνος, πῶς
θὰ εἶχες τὸ εὐμορφο ὄνομα κανενὲς λου-
λουδιῦ.

Μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησε :
— Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μάρεσει περισ-
σότερο σὲ σένα, εἶνε τὸ θάρρος σου καί
ή θείλησίς σου· εἶνε ή ἀνδρεία σου εἰς τὸν
πόλεμον, ή τόλμη σου εἰς τὴ μάχη, ή γεν-
ναίότης σου εἰς τὴν προσβολή, καί ή καρ-
τερία μπροστὰ εἰς τὸν πόνο καί εἰς τὸ θά-
νατον. Καί εἶνε προπάντων ὁ παράξενος
τρόπος ποῦ σκέπτεσαι, ποῦ ὀμιλεῖς καί
ποῦ κρίνεις. Ὑπάρχει σὲ σένα κάτι τι
ποῦ δὲν τὸ ἐννοῶ, ποῦ με ἀνιστα-
τόνει, ἀλλὰ ποῦ θαυμάζω.

— Ὅ, τι καλὸ ἔχω, δὲν προέρχεται
ἀπὸ ἐμέ, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀπὸ ποῖν λοιπόν ;
— Ἀπὸ ἐκείνων ποῦ τὰ μάτια μου
ἀναζητοῦν μακριά, ἐκεῖ-κάτω, πίσω ἀπὸ
τὸ ποτάμι. Ἀπὸ ἐκείνων ποῦ μοῦ τὰ ἐ-
φάνησαν, μοῦ τὰ ἐδίδαξε ὅλα !

— Ποῖς εἶνε λοιπόν ὁ περίφημος

αὐτὸς πολεμιστής, ὁ γίγας, ὁ κολοσσὸς
τῆς ἀνδρείας καί τῆς ἰκανότητος, ποῦ
κατέρωθε νὰ σὲ κατακτήσῃ ;

— Δὲν εἶνε οὔτε πολεμιστής, οὔτε
κυνηγός, καί τὸ σῶμά του εἶνε ἀχαμνὸ
σὰν τοῦ μικροῦ ζαρκαδιῦ.

— Ἀ, ὠραία ἐκλογὴ ἔκαμες, μὰ τὴν
ἀλήθειαν !

— Ὅ, τι καλὸ ἔχω μέσα μου, εἶνε
ἀμυδρὰ ἀντανάκλασις τοῦ καλοῦ ποῦ
ἔχει μέσα του ἐκεῖνος. Καί τὰ ἔργα του
εἶνε θαυμάσια ὅπως οἱ στοχασμοὶ του...
Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ ἐννοήσης... Ὅυτε ἐγὼ
δὲν ἐννοῶσαι πρὶν μοῦ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνος...

— Καί τί θέσι ἔχει εἰς τοὺς δικούς σου ;

— Δὲν ἀντῇκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους
τῆς φυλῆς μας. Εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ αὐ-
τούς, ὅπως ὁ πεῦκος εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ
τὸ καλάμι. Εἶνε Λευκός. Εἶνε ὁ ἀφέν-
της μου. Εἶνε ὁ κύριος Τζάκ !...

Ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις με
ὑψος σεβασμοῦ καί θαυμασμοῦ, τὸ ὅποιον
ἔκαμε τὸ βασιλόπουλον νὰ πάρῃ ὑψος
σαρκαστικὸν καί νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους
του περιφρονητικῶς.

— Γι' αὐτόν, ἐξηκολούθησεν ή Ὁ'-
Δάλια θέλουσα νὰ ἐξαλείψῃ τὴν εἰρω-
νεῖαν καί νὰ δώσῃ δείγματα τῆς ἀφο-
σιώσεώς της, — γι' αὐτόν ἐταξείδευσεν
με τοὺς Παχουμῆδες ποῦ σκοτοῦνον καί
τρῶνε ὅσους δὲν εἶνε ἀπὸ τὴ φυλὴ τους.
Γι' αὐτόν ἀψήφησεν τὸν κίνδυνον τῶν
θηρίων, εἰς τὸ ἄγριον δάσος, κ' ἐπῆγα εἰς
τὴν μάγισσα, ποῦ εἶνε ἀγριώτερη ἀπὸ τὸ
θηρίον, καί τῆς ἐπῆρα τὸ μυστικὸν της,
κ' ἐγύρισα με σῶμα καταξέσχισμένο ἀπὸ
τάγκάθια. Γι' αὐτόν τελος πάντων ἔκα-
μα τὸ ἐγκλημα καί με κατεδίκασαν εἰς
θάνατον.

— Γι' ἀγάπη του ἔκαμες ὅλ' αὐτά ;
καί σὲ ἄρτισε νὰ τὰ κάμης ; Ἐπολέμη-
σες ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, καί δὲν ἦταν
κ' ἐκεῖνος εἰς τὸ πλερὸ σου ; Σὲ ἀρπάξα
καί δὲν ἤλθε νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ
χέρια μου ; Ἀ, τὸν δεῖλό !...

Ἡ Ὁ' Δάλια ποῦ ἦτο ὑποχρεωμένη
νὰ κάθεται σταυροπόδι ὅλην τὴν ἡμέραν,
μόλις ἤκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις ἀνεπή-
δησεν ὡς δι' ἐλατηρίου. Ἐρρίφη κατὰ
τοῦ αὐθαδούς καί ἡτοιμάσθη νὰ τὸν κτυ-
πήσῃ. Ἀλλ' ἀμέσως ἐκρατήθη λέγουσα :

— Ὅχι ! ὁ κύριος Τζάκ δὲν θὰ τὸ
ἤθελε.

— Ὁ κύριος Τζάκ ; εἶπεν ὁ νέος
περιφρονητικῶς. Πάλι ὁ κύριος Τζάκ ;
Ὁ Λευκός σου ! Ἐγὼ τὸν μισῶ !

Ἡ Ὁ' Δάλια ἐνόησε ὅτι εἶχε παραβῇ
τὸν αὐστηρὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει
ἀκίνησιν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Ἀνέ-
λαβε τὴν θέσιν της εἰς τὸ μικρὸν τετρά-
γωνον γῆς, τὸ προωρισμένον δι' αὐτήν.
Ἐπειτα εἶπε με γλυκύτητα καί καλωσύ-
νην, ὡς νὰ ὀμιλοῦσε καθ' ἑαυτήν :

— Δὲν ξέρει !... Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ !...
Καί τὰ μάτια της ἐστράφησαν πάλιν

πρὸς τὸ μέρος τῆς πατρίδος της καί
τοῦ Τζάκ.

— Δὲν ξέρω !... Ὑπέλαβεν ὁ υἱὸς τοῦ
Γουμῆρη ὑψόνων τοὺς ὤμους. Ἐκεῖνο
ποῦ ξέρω εἶνε πῶς ὅ, τι κι' ἂν σοῦ κά-
μω, δὲν θὰ μοῦ χρωστᾷς καμμιὰ χάρι.
Ἐτσι ποῦ ἔρχομαι νὰ μιλῶ μαζί σου
καί νὰ σοῦ γλυκαίνω τὴ θλίψιν τῆς αἰ-
χμαλωσίας, κινδυνεύω νὰ προκαλέσω
τὴν ὀργὴν τοῦ πατέρα μου. Τίς βουρδου-
λιές ποῦ με διατάζει νὰ σοῦ δίνω κάθε
μέρα, γιὰ νὰ σοῦ ἀποσπάσω τὴν ὁμολο-
γίαν, θὰ τίς ἔτρωγα ἐγὼ ἐκατονταπλά-
σιες, ἂν ὁ βασιλεὺς ἐμάθαινε τί κάνω
κοντά σου. Καί γιὰ τὸ εὐχαριστῶ δὲν
ἔχω παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν μου. Πρὸ ὀλί-
γου, λίγο ἔλειψε νὰ με κτυπήσῃς.

— Συχώρεσέ με ! μετανῶ !...

— Σοῦ εἶνε ὁλωθεῖς ἀδιάφορο,
εἴτε ἔρχομαι εἴτε φεύγω. Μόλις καί
μετὰ βίας με κυττάξεις. Καμμιὰ φορὰ
σοῦ μιλῶ καί δὲν μοῦ ἀποκρίνεσαι. Ὅυτε
κἂν με ἀκούς. Ὁ γίος τοῦ Γουμῆρη
σὲ ἀνησυχεῖ ὀλιγότερο ἀπὸ τὴ γρηᾶ
ποῦ περνᾷ, ἀπὸ τὴν πληγωμένην ποῦ
κάθεται εἰς τὴν καλύβα ή ἀπὸ τὸ παιδί
ποῦ ζητιανεύει.

— Γιὰ τοῦ Γουμῆρη, εἶπεν ή Ὁ'-
Δάλια, ἀποδιώκουσα με μίαν χειρονο-
μίαν τὰς σκέψεις της καί ἀποφασισμένη
νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ εὐχαρίστησά γιὰ τὴν
καλωσύνην ποῦ δείχνεις σὲ μιὰ ταπεινὴ
σκλάβαν σὰν κ' ἐμέ. Τί γυρεύεις ἀπ'
αὐτῆς ;

— Νὰ εἶνε ἐδῶ... καί ὅχι ἐκεῖ-πέρα.

— Θὰ προσπαθῶ, ἀπεκρίθη ή Ὁ'-
Δάλια. Καί ὁ νέος ἀπεμακρυνθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ἡ Ὁ' Δάλια νικήτρια.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ ἀρ-
χηγοῦ-βασιλέως ἐπανῆλθε, πρώτη ή
Ὁ' Δάλια τοῦ ὤμιλησε.

— Πῶς σὲ λένε ; τὴν ἠρώτησε.

— Γκα' Ντού.

— Ποῦ θὰ πῇ ;

— Καλὸς καί γενναῖος.

— Μοῦ ἀρᾷς τὸ ὄνομα ποῦ σημαί-
νει ἀκαλὸς καί γενναῖος.

Ἐπανήρητο καθημερινῶς. Καί κάθε
φορὰν ή Ὁ' Δάλια συνωμολογεῖτο μαζί
του. Ἀλλὰ δὲν τῷ ἔλεγε πλέον τίποτε
ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ πρὶν τὸν ἐνοχλοῦσαν.

Ἀπεναντίας—καί ὁ Γκα' Ντού τὸ ἀντε-
λαμβάνετο αὐτό,—ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν
εὐχαριστῇ.

Μίαν ἡμέραν, τὸ βασιλόπουλο ἤλθε
καί τὴν ἐπλησίασε τόσο σιγά, ὥστε
ἐκείνη δὲν ἤκουσε τὸν ῥότον τῶν βη-
μάτων του. Καί πρὶν ἀνοιξῇ τὸ στόμα
της, ὁ Γκα' Ντού τῆς εἶπε :

— Τώρα νά, πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴ
στιγμὴ ποῦ σοῦ μιλῶ, τί συλλογίζεσαι ;
Δὲν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, δὲν μετέ-

βαλε κἂν τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμμα-
τός της. Ἐξηκολούθησε τὸν ρεμβασμὸν
ποῦ ἔκαμνε, καί εἶπε :

— Τοὺς βλέπω ὅλους τριγύρω του.
Δοκιμάζει τὰ πρῶτά του βήματα... ἀργά,
σὰν μωρὸ παιδί... Στηρίζεται ἐπάνω
τους. Ὁ πατέρας του δεξιᾷ, ή μητέρα
του ἀριστερᾷ, καί ή Μαγδαληνούλα
ἀπὸ πίσω. — Ποῖος ; γιὰ ποῖον λές ;

— Γιὰ 'κεῖνο ! γιὰ τὸν ἄρρωστο μου !

Γιὰ τὸν κύριον Τζάκ βέβαια !

— Πάντα ! αἰώνως αὐτὸς ὁ κύριος
στὸ νοῦ σου !... Τὸ ξέρω καλὰ ! Θέλεις
νὰ γιαιτρευθῇ, γιὰ νὰ τὸν πάρῃς ἀνδρὰ !

— Ἀνδρὰ ! ἐγὼ ; ἀνέκραξεν ή Ὁ'-
Δάλια, ἐκβάλλουσα γέλωτα ήχηρόν.

Ἐγὼ νὰ παντρευθῶ τὸν κ. Τζάκ ; Καὶ
μὲνε Γκα' Ντού, δὲν ξέρεις τί λές. Μὰ
πές μου· ὁ βάτραχος ποῦ πηδᾷ στοὺς
βάλτους φαντάζεται ποτε νὰ παντρευθῇ

ένα λιοντάρι ; τὸ σκουλήκι ποῦ σέρνε-
ται στὸ χῶμα καί τὸ πατᾶς, μπορεῖ νὰ
πάρῃ τὸν βόαν τῶν δασῶν ; καί ή μυῖγα
τὸν ἀετὸν τῶν ὀρέων ;

— Ὅχι ! σὺ δὲν εἶσαι οὔτε ὁ βάτρα-
χος ποῦ πηδᾷ, οὔτε τὸ σκουλήκι ποῦ τὸ
πατοῦν, οὔτε ή μυῖγα ποῦ τρίζει. Εἶσαι
ή Ὁ' Δάλια.

— Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν κύριόν
μου, ὅσο εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Δὲν
ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ κύριός μου καί ποῖα
εἶνε ή οἰκογένειά του. Δὲν εἶμαι ἀξία
οὔτε νὰ τὸν ὑπηρετῶ γονατιστή. Ὁ ἀν-
δρείότερος, ὁ δυνατότερος Μαῦρος δὲν
εἶνε παρὰ μιὰ πέτρα μαῦρη μπροστὰ
ς ένα Λευκὸν σὰν κι' αὐτόν.

(Ἐπεται

τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν διάσωσιν τῶν μικρῶν τοῦ θυγατέρων. Τοὺς πληροφοροῦν δὲ ὅτι τὴν ἡμέραν καὶ ἡ Λουλουκα εἶνε ἐντελῶς καλὰ, προχθὲς μάλιστα ἐνεγράφησαν καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν (ῥωρεάν)-καὶ ἐπῆραν καὶ ψευδώνυμα...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσὸ Παγῶνι κ. (Κ. Ξ) Χρυσὴ Μάσκα, κ. (Δ. Ξ) Δωδωναῖος, α. (Α. Α.) Ὁρμητικὸς Χείμαρρος, α. (Κ. Α.) Εὐθύμος Κόρη, κ. (Σ. Κ.) Εὐγενὲς Ἰδανικόν, α. (Κ. Π.) Κρητικὸν Πέλαγος, α. (Α. Κ.) Κρανὴ Ἀκακία, κ. (Κ. Θ.) Μοσχολαθρομένη, κ. (Κ. Α.) Πλάτανος Ἰωαννίνων, α. Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου, α. Σταγὼν Ἀρόσου, α. (Α. Κ.) Μουρμουρά, κ. (Μ. Α.) Νίκη τοῦ Παιωνίου, α. (Δ. Τ.) Τρεχούμενο Νερό, α. (Θ. Δ.) Ἐρμος Σαχάρα, α. (Ε. Δ.) Νῆσος τῶν Σειρήνων, κ. Ὅσια Μαρία, κ. (Δ. Α.) Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, κ. (Χ. Η) Ποιμικὴ Κόρη, κ. (Α. Η.) Ποιμενικὴ Ράβδος, α. Σπονδαῖος Ἀνθρωπος, α. (Κ. Κ) Ρεῦμα τῆς Προποντιδος, κ. (Ι. Η.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἡρώς τοῦ Μεσολογγίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτά ἡ λέξις.—Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἡ μὲ ψευδώνυμα κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντός παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-σεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μ. Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) μὲ Ὀνειρεμένην Πατριδα, Ζήτω ἡ Διάπλσις, Κόρη τῶν Κυμάτων, Ἀδελφίδα, Αἰγόνκλημα, Ἀνοικτόκαρ-δον Ἀροακείαδα, Μαραμένην Γαρδένιαν, Φίφιν Τοῦ.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ταπεινὸν Κύριον (διὰ τὸ ὥρολόγιον, ὁ κ. Π. σου ἀπήντησεν ἰδιαίτερος) Παλλάδα (σου ἤρεσε τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ; εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι) Ἰονιάδα (ὁ Ἀζαρίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ κολακευτικά σου γράφει) τόσον ὥραϊα λοιπὸν κωπυλατεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Θεότης; εὐγὲ της!) Παλγυγενοῖαν (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβι-βασμὸν καὶ περιμένω) Ἐλαιοφόρον Ση-μαῖαν (βραβεῖον ἔστειλα) Διωρόν τοῦ Σουῆς (ναί, μοῦ ἤρεσε) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνην (ἐλθισμόνησες ὅτι μοῦ εἶχες παραγγεῖλῃ νὰ στέλλω τὸ φύλλον σου εἰς Βατούμ;) Ζαπ-πίδα (σὲ περιμένω) Ἐξοριστὸν Βασιλεῖαν (ἐλθφροσάν) Κόρη τῶν Κυμάτων (ὥραϊα αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Τήνον) Ρήγαν Φεραῖον (χαίρω πού ἔγινες καλὰ γράφε-σου) Μικρὸν Κοπηλάτην (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναι) χαριετίσματα) Ἐυανθίαν Δουμάκη (τόμους ἔστειλα) τί χαριτωμένον τὸ γράμμα σου! ἰδὲ εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, ἂν ἔχη κ. ἡ α. καὶ ὅα ἐννοή-σης) Δάττην τοῦ Ὁραίου (φαντάζομαι τί θαυμασία θὰ ἦτο ἡ νύκτα μέσα εἰς τὰ εἰρε-πια τῆς Ὀλυμπίας! μάλιστα δ' ἔνα Δάττην τοῦ Ὁραίου!) Ἐλαφὸν τῆς Αἰγύπτου (ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ ἔτσι θὰ τὴν ἔχω ὅλον τὸ ἔτος πλησίον μου! τί χαρά!) Ἀπόλλωνα (ῥωρασιότητὴ ἡ περιγραφή σου) Φυσιολογία (κλ. κτλ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 'Ιουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομη-ταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρατί-πη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέ-σως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ται-νίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-ραιῶς μέχρι τῆς 11 Αὐγούστου ἐν τῶν Ἑ-παρχιῶν μέχρι τῆς 22 Αὐγούστου ἐν τοῦ Ἑξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

337. Δεξιόγραφος.

Τὸν παλαιὸν Φιλόσοφον
Διὰ νάποτελειώσω,
Σπαθίαν δεινὴν ἠθέλητα
Στὸ στήθος νὰ τοῦ δώσω.
Καὶ ὅμως δὲν ἀπέθανε
Μ' αὐτό, δὲν ἀνηρέθη
Ἄλλ' εἰς θεὰν καὶ στρατηγὸν
Ἀμέσως διετέθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριάντος τοῦ Παλαιολόγου

338. Στοιχειόγραφος

Μιάς ἐκ τῶν αἰσθησεων
Ἄν κόψῃς τὸν λαιμόν,
Θὰ εὐρεθῇς εἰς ἔρημον
Κ' εἰς τόπον γλοερὸν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγκλὸν

339. Πολλαπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ἄν μέλους σου ἀλλάξῃς
Ἐξάκις τὸ κεφάλι,
Ἐξὰς λέξεων ἄλλων,
Ἀμέσως θὰ προβάλλῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου Ἀπόλλωνος

340. Τονόγραφος.

Μιὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος
Ἐὰν ὀξυτονίσῃς,
Ἀνθρωπὸν χωρὶς ἔργον
Ἐμπρός σου θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κοπηλάτου

341. Σῆμα τῆς Διαπλάσεως.

* * * * *

Νάντικασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-μάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκονται: εἰς τὸ Δ: κάτω ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, δεξιὰ γεωμετρικὸν σχῆμα, ἀριστερὰ πόταμος τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ Π: ἄνω Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, δεξιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερὰ πόλιν τῆς Μακεδονίας. Εἰς τὸ Τ: καθεῖως ἀντωνυμία, ὀρίζοντις ἐπίσημα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πουλάκι τῆς Ἐρμού

342—344. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Ὁ οἶνος δι' 8 με. αμορφ. νὰ γίνῃ ζῦθος.
- 2.—Ὁ ζῦθος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ζάλη.
- 3.—Ἡ ζάλη διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μέθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντ. Μ. Πέππα

345. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὸ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Στρατηγὸν Ἀ-θηναῖον τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύ-τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, διάσημον Ἐπιστήμονα τῶν νεωτέρων χρόνων:

- 1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Πτηνὸν ἀρπα-κτικόν. 3, Ὅρος τῆς Ἀσίας. 4, Φόρεμα. 5, Ἀνθος τοῦ ἀγροῦ. 6, Κριτὴς τῆς Ἀγ. Ραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ Ἐθνους

346. Μικτόν.

η - π - ε - κ - κ - ρ - ζ -
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παγοδρόμου

347. Γεῖφος.

ἐνεὸς
ἐνεὸς : : ω ἐνεὸς
ἐνεὸς : : ω Μ' ὄζοη : : ω ἐνεὸς
ἐνεὸς : : ω ἐνεὸς
ἐνεὸς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

[Τέλος τοῦ 114 Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχεῖται νέος]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 27.

269. Ναύπλιον (ναῦ[ς], πλοῖον.)—270. Ἰβυκος (ι, βῆ, Κω[ς]).—271. Ἀκάτιον—Ἀ-κτιον.—272. Ἴος—ἰός.

273. Υ Δ Ρ Α (ΥΔΡ ΔΥνατόν. .)
Δ Ε Ο Ν (ἐκεῖΝΟ ΕΔεῖ...)
Ρ Ο Δ Η (Ἡ ΔΟΡά...)
Α Ν Η Ρ (φεΡ Η ΝΑῦς.)

274. ΒΙΑ-ΜΗΔΕΝ-ΠΡΑΤΤΕΙΝ 275. Ἀρ-
ΜΗΔΕΝ-ΑΓΑΝ
ΠΡΑΤΤΕΙΝ

χηγού πα-
ρόντος πα-
σα ἀρχή

πανσάτω. (Λαμβάνομεν τὸ α' γράμμα τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ πρώτου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ α' τῆς δευτέρας σειρᾶς τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, καὶ οὕτω καθεξῆς, κατὰ στήλας, πάντοτε μὲ τὸ ἀντίστοιχον.)—276. Τὸ ρῆμα ἀπορῶ.—277. ΠΑΞΟΙ (Πέλοψ, Κἀδμος, Νάξος, Κολομβος, πάλα.)—278. Νόει καὶ τότε πρᾶττε.—279. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.—280. Ἐυμελοῦ νοκίαζε ἐν ὄσῳ εἰσὶ νέος (Ἐ-πὶ μὲ λου-κώπη-α ζε ἐν ὡς-ο εἰς ἐν-ἔως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Επανελθοῦσα ἐκ τοῦ ταξιδίου μου εὗρον φωτογραφίας καὶ κωμωδίαν, καὶ ἀπο-στέλλω Εὐφορίῳν ἀπείρους εὐχαριστίας.
Μητρικὴ Σιογή (Θ, 265)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν μὲ δεσποινίδας. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διευθύνσις μου: Δνίδα Σοφίαν Ἀ Χαλκούση, Χίον.—Φυσιολογίς. (Θ, 266)

ΛΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων σου ἐφορτῇ, σὲ εὐχομαι ἐγκαρδῶς νὰ ζήτῃς χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυ-χιsmένα. Εἰς δὲ τοὺς ἀνοσπάρτους τῆς ἐξο-χῆς λειμῶνας ἡμέρας ὀλβίους.
ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (Θ, 267)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909

(Θ-268)

Θερά συγχαρητήρια στέλλω τῇ Δνίδι **ΜΑΡΙΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ** ἐκ Θεσσαλονί-κης, περατωτάτῃ τὰς ἐν τῷ Ἀρσάκειῳ σπου-δάς της καὶ τυχούσῃ ἀρίστου πτυχίου.
Β. Μ. (Θ, 269)